

Reglerne om insiderhandel og kursmanipulation i værdipapirhandelsloven har baggrund i Rådets direktiv 89/592/EØF af 13. november 1989 af samordning af retsfor skrifterne vedrørende insiderhandel EF-Tidende nr. L 334, s. 30 (insiderdirektivet). Direktivet foreskriver, at medlemsstaterne skal fastsætte sanktioner ved overtrædelse af reglerne. Direktivet er territorielt begrænset til EU-medlemsstaterne. Direktivet er et minimumsdirektiv, hvorfor medlemslandene kan fastsætte strengere bestemmelser end de, der er foreskrevet i direktivet.

Handel med værdipapirer er gennem de seneste år blevet stærkt internationaliseret. Således kan danske borgere gennem internethandlere handle næsten direkte på udenlandske børser.

Endvidere er det ikke usædvanligt, at danske virksomheder opkøber eller sælger datterselskaber i tredjelande eller indgår store kontrakter med udenlandske selskaber. Danske medarbejdere og rådgivere kan derfor komme i situationer, hvor de opnår insiderviden om værdipapirer, der er optaget til handel på børser eller regulerede markeder i et tredjeland. Det kan med de nuværende regler ikke udelukkes, at denne viden kan udnyttes til berigelse i strid med principperne i værdipapirhandelslovens § 34, uden at forholdet vil kunne strafforfølges i Danmark.

Anklagemyndigheden har i et enkelt tilfælde måttet opgive at forfølge en sag af ovennævnte karakter.

Den udtrykkelige begrænsning i § 34 har således medført, at straffelovens almindelige betingelser om jurisdiktionskompetence ikke finder anvendelse. Navnlige princippet i straffelovens § 7, hvorefter under dansk straffemyndighed hører handlinger foretaget i udlandet, såfremt handlingen er strafbar efter det pågældende lands regler. Ifølge en landsretskendelse kan konfiskation ikke ske af udbytte af insiderhandel begået i USA, idet insiderforbuddet ikke anvendes på værdipapirer optaget til handel i et tredjeland.

Derfor er der et konkret behov for en udvidelse af reglerens anvendelsesområde, idet sondringen mellem EU/EØS-landene og tredjelande ikke længere er hensigtsmæssig og tidssvarende.

Følgelig foreslås det at udvide anvendelsesområdet for værdipapirhandelslovens § 34, således at forbudet ikke længere begrænses til EU eller lande EU har indgået samarbejdsaftale med, men bliver et generelt globalt forbud. Ændringen foreslås gennemført ved, at den territoriale begrænsning udgår.

Herefter tager værdipapirhandelsloven ikke længere stilling til jurisdiktionskompetencen og spørgsmålet vil i forbindelse med overtrædelse af værdipapirhandelslovens § 34, jf. §§ 35, 36, 93, stk. 1, og 94,

stk. 1, skulle afgøres efter straffelovens almindelige regler herom. Herefter henhører under dansk straffemyndighed bl.a. handlinger, som en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i Danmark, har foretaget uden for Danmark, for så vidt handlingen også er strafbar efter lovgivningen i det pågældende land, jf. straffelovens § 7.

Gennemførelse af en straffesag, vedrørende forhold der er begået i udlandet, er naturligvis i visse situationer forbundet med praktiske vanskeligheder, f.eks. vedrørende udlevering, fremskaffelse af bevismateriale o.a.

Som konsekvens af det foreslåede, vil bestemmelsen også kunne finde anvendelse på regulerede markeder udenfor EU- og EØS-landene. Det lægges derfor til grund, at regulerede markeder i tredjelande skal have de samme karakteristika som regulerede markeder indenfor EU, for at bestemmelsen kan finde anvendelse. Der er således et krav, at markedet er underlagt et tilsyn. Herudover skal der bl.a. være tale om et marked, der fungerer regelmæssigt, og har regler, der fastlægger vilkårene for markedets funktion og vilkår for adgang til markedet. Reglerne skal være udstedt eller godkendt af den myndighed, der fører tilsyn med markedet.

Til nr. 7

Som følge af at sikkerhedsretten, jf. § 55, stk. 2 og 3, fremover også kan anvendes i forbindelse med afviklingen i betalingssystemer, er det fundet mest hensigtsmæssigt at samle anvendelse af sikkerhedsretten i forbindelse med værdipapirclearingvirksomhed og betalingssystemer forestået af Danmarks Nationalbank i en bestemmelse, jf. stk. 3.

Herudover er der ikke tilset nogen realitetsændringer med den ændrede formulering af § 55, stk. 1. Formålet med den ændrede formulering er således alene en præcisering af hvilke aktører, der kan anvende sikkerhedsretten. Sikkerhedsretten i henhold til § 55, stk. 1, anvendes i forbindelse med långivning mellem clearingcentraler og clearingdeltagere, d.v.s. deltagere, der har indgået en tilslutningsaftale med en clearingcentral eller mellem clearingdeltagere indbyrdes, også hvor en clearingdeltager ikke deltager direkte i afviklingen f.eks. på pengesiden.

I såvel clearingcentraler som betalingssystemer kan clearingfunktionen eller afviklingsfunktionen være placeret i et særligt clearinginstitut henholdsvis et afregningsfirma, som dermed udgør en integreret del af clearingcentralen eller betalingssystemet. I sådanne tilfælde vil sikkerhedsretten ligeledes kunne anvendes i forbindelse med lån ydet af et sådant clearinginstitut